

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΣΤΡΑΣ

Ο πρώτος Ναουσαίος ποδοσφαιριστής
που πήρε μεταγραφή σε μεγάλη ομάδα

του Αλέξανδρου Λυσιμάχου

Δεν θυμάμαι να είδα τον Κάστρα αγωνιζόμενο. Είναι πολύ φυσικό, επειδή όταν άρχισα να παρακολουθώ ποδοσφαιρικούς αγώνες σαν πιτσιρικάς γύρω στα 1958–59, ο Κάστρας είχε ήδη κρεμάσει τα ποδοσφαιρικά του παπούτσια περίπου πριν ένα-δύο χρόνια. Όταν όμως εμείς οι πιτσιρικοί εκείνης της εποχής παίζαμε το όποιο ποδόσφαιρο μπορούσαμε να παίξουμε με την απλή λασιχένια μπάλα, που επέτρεπε το βάλαντιο εκείνης της δεκαετίας, οι πιτσιρικοί τερματοφύλακες ήθελαν να κάνουν αποκρούσεις όπως ο Κάστρας — έτσι έλεγαν — προφανώς επειδή κάποιοι είχαν σταθεί τυχεροί και τον είχαν θαυμάσει να αγωνίζεται ή επειδή — και το πιο πιθανό — άκουγαν τους μεγαλύτερους να μιλούν με θαυμασμό για τα μπλονζόν και τις εκτινάξεις του Κάστρα.

Δεκάχρονος, λοιπόν, μαθητής τότε, παρακολουθούσα ποδοσφαιρικούς αγώνες στο γήπεδο της Νάουσας και για να γίνει αυτό έπρεπε να μαζέψουμε οι 2–3 φίλοι πιτσιρικοί τη μισή δραχμή που ήταν το εισιτήριο για να μπούμε στο γήπεδο. Στην καλύτερη περίπτωση αν έβρισκα κάποιον γνωστό ενήλικα θα έμπαινα μέσα δωρεάν. Έτσι ήταν τότε, ο ενήλικας που πλήρωνε εισιτήριο, μπορούσε να πάρει μαζί του και κάποιον πιτσιρικά δωρεάν. Έτσι, κατ' αυτόν τον τρόπο άρχισα να ζω σαν μικρός ποδοσφαιρόφιλος την ποδοσφαιρική δράση της Νάουσας εκείνης της εποχής παρακολουθώντας τον Αχιλλέα, τον Ακρίτα και τον Ολυμπιακό — την Αθηνά δεν θυμάμαι να την παρακολούθησα ποτέ επειδή είχε προφανώς σταματήσει η δράση της — να παίζουν μεταξύ τους στα τοπικά ντέρμπυ ή να αγωνίζονται εναντίον ομάδων άλλων πόλεων.

Το γήπεδο της πόλης μας θεωρούνταν ένα από τα καλύτερα για την εποχή εκείνη, επειδή είχε κτιστές κερκίδες, ήταν περιφραγμένο με τοίχο, είχε κλειστό γήπεδο καλαθόσφαιρας και κουλουάρ για τους δρόμους ταχύτητας και αντοχής. Όμως ήταν αδιανόητη η ύπαρξη χόρτου στο χώρο του ποδοσφαιρικού γηπέδου εκείνη την εποχή. Το γήπεδο ήταν σκληρό, όπως σχεδόν κάθε γήπεδο εκείνης της εποχής, και ήταν πραγματικοί ήρωες οι ποδοσφαιριστές εκείνων των χρόνων που έπαιζαν ποδόσφαιρο μέσα στη λάσπη το χειμώνα και στο σκληρό χώμα και στο ψηλό χαλίκι το καλοκαίρι. Κάθε πώση σήμαινε και κάποιο τραυματισμό, κάποια εκδορά. Παρόλα αυτά οι ποδοσφαιριστές, δυνατά και σκληραγωγημένα παιδιά εκείνης της δύσκολης εποχής, μιας εποχής που δεν απείχε ακόμα πολύ από την καταιγίδα και τις ταλαιπωρίες της γερμανικής κατοχής και του Εμφυλίου, κάθε Κυριακή κατέβαιναν στο γήπεδο για να τιμήσουν τη φανέλα της ομάδας τους παίζοντας με παλικαριά για τη νίκη της ομάδας και το χειροκρότημα της κερκίδας, και η αμοιβή τους μια γκαζόζα μετά το ματς.

Όλα αυτά τα γράφω για να θυμίσω στους παλιότερους και να ενημερώσω τους νεότερους για το δύσκολο κλίμα εκείνης της εποχής και για να αναδείξω την αξία του Ναουσαίου ποδοσφαιριστή, του Γιώργου Κάστρα, και τη σημασία που είχε για τα χρόνια εκείνα η μεταγραφή του στον ΠΑΟΚ Θεσ/νίκης. Ήταν η πρώτη μεταγραφή Ναουσαίου ποδοσφαιριστή σε μεγάλη ομάδα.

Για κάποια χρόνια, λοιπόν, και όπως γίνεται αρκετές φορές να γυρίζουμε στα περασμένα, όταν και λόγω της πεζότητας της ενήλικης ζωής μας αναζητούμε τα τρυφερά χρόνια

της παιδικής μας αθωότητας, φέρνοντας στο νου μας παλιές αγάπες, παλιά παιδικά κατορθώματα και ζαβολιές, ήρωες των παιδικών μας χρόνων, για κάποια χρόνια, λοιπόν, τριγύριζε στο μυαλό μου η ποδοσφαιρική δράση του Γιώργου Κάστρα, τον οποίο όπως προείπα δεν είχα την τύχη να τον δω αγωνιζόμενο, τον ήξερα όμως εδώ και κάποια χρόνια, ενήλικος εγώ πλέον φυσικά, σαν έναν ευυπόληπτο καλό συμπατριώτη μου. Κάθε φορά που τον έβλεπα, ερχόταν στο μυαλό μου η παλιά παιδική περιέργεια και η ανάμνηση των συνομηλίκων μου τερματοφυλάκων της παιδικής μου ηλικίας, που προσπαθούσαν να διαφυλάξουν την εστία τους με μπλονζόν και αποκρούσεις «σαν τον Κάστρα».

Έτσι, λοιπόν, μια μέρα τον σταμάτησα στο δρόμο και του ζήτησα, αν φυσικά δεν είχε αντίρρηση, να μου διαθέσει κάποιο χρόνο για να μου μιλήσει για τις συνθήκες και τις ποδοσφαιρικές λεπτομέρειες εκείνης της εποχής, καθώς και για τα της μεταγραφής του στον ΠΑΟΚ.

Βρεθήκαμε στο κτήμα του δύο φορές, μου είπε πολλά και διάφορα, σκόρπια όμως, όπως συνήθως συμβαίνει όταν ανασκαλίζουμε το μακρινό παρελθόν. Μου έδειξε φωτογραφίες κιτρινωμένες από τον χρόνο από εφημερίδες της δεκαετίας του 1950. Όμως, όπως ο χρόνος είχε κιτρινώσει τις παλιές φωτογραφίες, ο ίδιος αδυσώπητος χρόνος διαπίστωσα, όπως την ίδια διαπίστωση έκανε και ο ίδιος ο Κάστρας, ότι αυτός ο αδυσώπητος χρόνος είχε ξεθωριάσει την ακρίβεια ημερομηνιών και κάποιων ονομάτων, που φυσικό είναι να έχουν ξεθωριάσει στην πορεία των 5–6 δεκαετιών. Θέλησα να επιβεβαιώσω ημερομηνίες, ονόματα, γεγονότα. Αυτό με οδήγησε στη Δημοτική Βιβλιοθήκη Θεσ/νίκης. Άρχισα να ψάχνω στις εφημερίδες της δεκαετίας του 1950. Στη «Μακεδονία» ιδιαίτερα και λιγότερο στον «Ελληνικό Βορρά», καθώς επίσης και στα «Αθλητικά Νέα» του Νίκου Καμπάνη βρήκα λεπτομέρειες που επιβεβαίωναν την αξία του Γιώργου Κάστρα και τα λεγόμενα του.

Έτσι, για άλλη μια φορά και αφού είχα συγκεντρώσει τις απαραίτητες πληροφορίες από τις εφημερίδες της εποχής εκείνης, συνδύασα και όλα εκείνα που μου είχε εξιστορήσει ο

ίδιος ο Γιώργος Κάστρας αλλά και τις εντυπώσεις και τις αναμνήσεις από ανθρώπους που θυμούνταν την ποδοσφαιρική δράση του, και ιδού το αποτέλεσμα:

Ο Γεώργιος Κάστρας ή Κάστρας, όπως είναι γνωστός σε όλους μας, είναι το πρώτο τέκνο του Λάζαρου και της Ελισάβετ Κάστια. Γεννήθηκε στη Νάουσα τον Απρίλη του 1929.

«Πρωτόπαιξα επίσημα ποδόσφαιρο σε ηλικία 15 ετών στην ομάδα των Προσκόπων. Στα 16 μου με ενέταξε στη δύναμή του ο Ολυμπιακός της πόλης μας. Τότε τερματοφύλακας στον Ολυμπιακό ήταν ο Γιώργος Οικονόμου, τον οποίο και αντικατέστησα. Θυμάμαι, βέβαια, και τον Γιώργο Καστανιώτη που έπαιζε τερματοφύλακας πριν τον Οικονόμου». Έτσι είχε ξεκινήσει την ποδοσφαιρική του καριέρα κάτω από τα δοκάρια του Ολυμπιακού Νάουσας ο Κάστρας.

Στο φύλλο της Τρίτης 22/11/1949 της «Μακεδονίας» ο γνωστός της εποχής εκείνης ανταποκριτής Σ. Ρεπανάς περιγράφει τον αγώνα Ολυμπιακού Νάουσας – Ηρακλή Θεσ/νίκης 1–5, για το Κύπελλο Ελλάδος, όπου κάνει το σχόλιο «Ο Ολυμπιακός ηγωνίσθη φιλότιμα, διεκρίθη δε ιδιαίτερος ο τερματοφύλαξ Κάστιας, ο οποίος απεσόβησε πλείστα επικίνδυνα σουτ».

Την περίοδο 1950–51 ο Κάστρας είναι ο μόνιμος τερματοφύλακας του Ολυμπιακού Νάουσας και είναι εγγύηση για τα μετόπισθεν της ομάδας του. Ο Ολυμπιακός την περίοδο αυτή κερδίζει τον τίτλο του πρωταθλητή Νάουσας έχοντας κερδίσει στο τελευταίο παιχνίδι τον Ακρίτα με 2–0, και αφού έχει υπερκεράσει το εμπόδιο και των άλλων δύο ομάδων της πόλης, του Αχιλλέα και της Αθηνάς. Σε όλους τους αγώνες του πρωταθλήματος, αλλά και στους φιλικούς, που γίνονται με ομάδες των γειτονικών πόλεων Βέροιας, Έδεσσας, Γιαννιτσών, Κατερίνης, Κοζάνης, ο Κάστρας διακρίνεται σταθερά σε κάθε αγώνα.

Η σταθερά καλή απόδοση του Κάστρα προκαλεί το ενδιαφέρον του γνωστού την εποχή εκείνη προπονητού και σκάουτερ, και πρώην τερματοφύλακα του Παναθηναϊκού Κων/νου Ζιώγα, ο οποίος προτείνει στους διοικούντες

του Παναθηναϊκού να δοκιμάσουν τον Κάστρα, κάτι που έγινε για ένα ημίχρονο στο διεθνές φιλικό παιχνίδι του Παναθηναϊκού στην Αθήνα με την αιγυπτιακή ομάδα Recreation. «Από εκείνο το ματς θυμάμαι τον οπισθοφύλακα του Παναθηναϊκού Σταφυλίδη, ο οποίος, αν θυμάμαι καλά, κατάγονταν από τη Φλώρινα», είναι η μακρινή ανάμνηση του κ. Γιώργου από τη δοκιμή του στο γήπεδο της Λεωφόρου στην Αθήνα.

Το 1952 είναι χρονιά σταθμός για τον Κάστρα αλλά και για τα ποδοσφαιρικά πράγματα της Νάουσας. Γίνεται η πρώτη μεταγραφή Ναουσαίου ποδοσφαιριστή σε μεγάλη ομάδα. Είναι η μεταγραφή του Γιώργου Κάστρα από τον Ολυμπιακό Νάουσας στον ΠΑΟΚ Θεσ/νίκης.

«Η μεταγραφή έγινε με αντάλλαγμα ένα άλογο της UNRA που έδωσαν στον πατέρα μου!» θυμάται ο κ. Γιώργος Κάστρας. Του ζήτησα να μου αναφέρει λεπτομέρειες για τον ΠΑΟΚ εκείνης της εποχής. «Ο ΠΑΟΚ είχε σπουδαίους παίκτες, όπως ήταν ο αέρινος Κουϊρουκίδης που έπαιζε και στην Εθνική Ελλάδος. Πρέπει να ξέρεις ότι εκείνα τα χρόνια οι εκλέκτορες της Εθνικής δεν καλούσαν εύκολα Βορειοελλαδίτες, επειδή υπήρχε πάντα η πίεση από τα σωματεία της Αθήνας και του Πειραιά να προωθούνται οι δικοί τους παίκτες. Ένας άλλος Βορειοελλαδίτης που έπαιξε στην Εθνική εκείνη την περίοδο ήταν ο τερματοφύλακας του Άρη Θεσ/νίκης, που τον αντιμετώπισα σαν αντίπαλο, ο Κώστας Βελλιάδης, που όταν αργότερα αποσύρθηκε, ήρθε στη Νάουσα σαν προπονητής του Παναουσαϊκού για δύο χρόνια. Άλλοι συμπαίκτες μου στον ΠΑΟΚ ήταν ο εξαιρετικός μπαλαδόρος Παπαδάκης, ο Γκολέμας που έπαιζε στην άμυνα, ο Γεντζής που είχε έρθει από τον Ηρακλή Εδέσσης, Ο Βεροιώτης Σαββίδης που έπαιζε κι αυτός τερματοφύλακας, ο Τσίντογλου. Τα περισσότερα παιχνίδια γίνονταν στο γήπεδο του ΠΑΟΚ που ήταν στην περιοχή Συντριβανίου

και ήταν το μόνο που είχε προβολείς για αγώνες τη νύχτα. Πρόεδρος του ΠΑΟΚ τότε ήταν ο Χαραλαμπίδης και έφορος ποδοσφαίρου ο Μιχάλης Βεντουρέλης.»

Τον ρώτησα για τον τρόπο προπόνησης. «Οι προπονήσεις γίνονταν κάθε Τετάρτη και Παρασκευή για περίπου τρεις ώρες. Ξεκινούσαμε με γυμναστική, μετά τρέξιμο, ατομικό με σουτ και αποκρούσεις και μετά χωριζόμασταν στα δύο για δίτερμα. Αρχικά είχα προπονητή τον Αυστριακό Billy, μετά ανέλαβε ο Νικόλαος Πάγκαλος, παλιός ποδοσφαιριστής και τερματοφύλακας της Δόξας Δράμας που μεταγράφηκε μετά στον ΠΑΟΚ».

– Κύριε Γιώργο, σε εφημερίδα του 1953 σε βρήκα στη σύνθεση του Γ'ΣΣ να παίζεις τερματοφύλακας εναντίον της δεύτερης ομάδας του ΠΑΟΚ.

Γέλασε. «Ξέχασα να σου πω ότι εκείνη την περίοδο υπηρετούσα τη θητεία μου στο Γ'ΣΣ στη Θεσ/νίκη. Ξεκίνησα τη θητεία μου από το Β'ΣΣ στην Κοζάνη, όμως ο ΠΑΟΚ φρόντισε να με φέρουν στη Θεσ/νίκη για να μπορώ να προπονούμαι με την ομάδα. Πάντως ήμουν σταθερά στις βασικές ενδεκάδες του Β'ΣΣ και Γ'ΣΣ και συμπαίκτες μου ήταν σπουδαίοι παίκτες μεγάλων ομάδων της εποχής, του Πανιωνίου, της ΑΕΚ, του Μακεδονικού Θεσ/νίκης – που τότε είχε σπουδαία ομάδα –, του Ηρακλή Θεσ/νί-

Με την ομάδα του Β' ΣΣ στο γήπεδο της Κοζάνης και συμπαίκτες σπουδαίους ποδοσφαιριστές μεγάλων συλλόγων της εποχής.

Η ομάδα του ΠΑΟΚ, η οποία κατήγαγε χθές λαμπράν νίκη επί του Απόλλωνα Κουρί 3-0. (Τού φωτογράφησε κ. Πρ. Σχιστοχειδί)

Αυτή είναι η φάση από τον αγώνα του ΠΑΟΚ με τον Απόλλωνα Καλαμαριάς για το πρωτάθλημα Θεσ/νίκης. Είχαμε κερδίσει με 3-1.

Από αγώνα του ΠΑΟΚ εναντίον του Απόλλωνα Καλαμαριάς για το πρωτάθλημα Θεσ/νίκης.

να με τον Άρη Θεσ/νίκης. Κερδίζαμε 2-1, όμως το παιχνίδι διακόπηκε λόγω επεισοδίων. Στο παιχνίδι εκείνο είχαν τραυματισθεί ο δικός μας παίκτης του ΠΑΟΚ ο Χασιώτης και ο Βελλιάνης του Άρη.

Μου δείχνει περήφανα δύο φωτογραφίες από το τελετουργικό πριν από έναν διεθνή αγώνα του ΠΑΟΚ με την Σπαρτάκ Γιουγκοσλαβίας, όπου φαίνεται γελαστός, ντυμένος με τη φανέλα του τερματοφύλακα, δίπλα στον πρόεδρο του ΠΑΟΚ Χαραλαμπίδη.

Του ζητώ να θυμηθεί τον αγώνα που του πρόσφερε τις μεγαλύτερες συγκινήσεις.

— Χωρίς αμφιβολία είναι ο αγώνας με τον Άρη, όταν χάσαμε με 3-0. Σ' εκείνο τον αγώνα είχα πολύ καλή απόδοση. Μια εφημερίδα έβα-

λε τίτλο για τον αγώνα ΑΡΗΣ – ΚΑΣΤΡΑΣ 3-0 και όχι ΑΡΗΣ – ΠΑΟΚ 3-0. Ο Άρης εκείνη την περίοδο είχε πολύ καλή ομάδα. Στο παιχνίδι εκείνο τραυματίστηκα σοβαρά και ήταν ανάγκη να νοσηλευτώ στο 424 Στρατιωτικό Νοσοκομείο της Θεσ/νίκης, όπου και χειρουργήθηκα για κάταγμα στη λεκάνη.

— Κύριε Γιώργο, τον ερωτώ, τι αποκόμισες

Με το χέρι εις τὸ πονεμένον ἰσχίον, ὁ Κάστρας, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ἄδελφόν του ΠΑΟΚ κ. Χαραλαμπίδη, ἀποκαρτεῖ τοῦ ἀγωνιστικοῦ χώρου.—Ὁ Μίγγουσης ἐκπύεται διὰ τὸ περιέληθαι τὴν φανέλλαν τοῦ τερματοφύλακα.

Στο 424 Στρατιωτικό Νοσοκομείο με τον Κουϊζουγκιδή αναρρώνοντας από τον βαρύ τραυματισμό του.

από την περίοδο που έπαιζες στον ΠΑΟΚ; Ποιες είναι οι εμπειρίες που σε επηρέασαν σαν άνθρωπο;

— «Διδάχτηκα πολλά πράγματα», μου απαντάει. «Ήταν ένα μεγάλο σχολείο. Γνώρισα πολλούς και καλούς ανθρώπους, πολλούς χαρακτήρες. Άνοιξαν πολλές πόρτες. Ένιωσα αναγνώριση. Ήταν πολύ όμορφο οι φίλαθλοι να με χειροκροτούν στο γήπεδο και μετά να με αναγνωρίζουν στο δρόμο. Είχα την ευκαιρία να

γνωρίσω στρατηγούς, όπως και λούστρους. Γι' αυτό, όπως σου είπα, ήταν μεγάλο σχολείο. Είμαι περήφανος που ποτέ δεν αποβλήθηκα από ποδοσφαιρικό αγώνα και που ποτέ δεν απασχόλησα τη δικαιοσύνη».

– Πώς θα συμβούλευες τους σημερινούς νέους; τον ερωτώ.

– Ο καθένας θέλει να πετύχει στη ζωή του. Όμως για να το πετύχεις αυτό χρειάζεται οπωσδήποτε πειθαρχία και αγάπη γι' αυτό που αποφασίζεις να κάνεις.

Δήλωσε ότι είναι ένας ρομαντικός ΠΑΟΚΤΣΗΣ.

– «Δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς», μου λέει. «Έχω σημάδια από την περίοδο εκείνη στο σώμα μου!»

Η Επιστροφή

Εφημερίδα Μακεδονία, φύλλο της Κυριακής 01/08/1954: «Ο ΠΑΟΚ δίδει με ελευθέρω τον Κάστρα στον Ολυμπιακό Νάουσας και τον Σαββίδη στο Βέρμιο Βέροιας».

Είναι η εποχή που ο Κάστρας, μετά τον βαρύ τραυματισμό του, επιστρέφει στον Ολυμπιακό της πόλης μας. Με την εμπειρία που απέκτησε στον ΠΑΟΚ, εκτός από παίκτης στον Ολυμπιακό αναλαμβάνει και χρέη προπονητή με αμοιβή 500 δραχ. το μήνα και με πρόεδρο της ομάδας το γνωστό δάσκαλο Τάκη (Δημήτριο) Δημητριάδη. Συνεχίζει τη δράση του κάτω από τα δοκάρια εντυπωσιάζοντας φίλους και αντιπάλους.

Η αξία του είναι γνωστή σε όλους. Η σπου-

Ο Κάστρας αποκρούει πέναλτι στον αγώνα Ολυμπιακός Νάουσας – Δόξα Δράμας 2-1 το 1955.

δαία ομάδα Όλυμπος Κατερίνης τον καλεί να υπερασπισθεί την εστία της όσες φορές έχει δύσκολους φιλικούς αγώνες και ο Κάστρας ανταποκρίνεται πρόθυμα και με επιτυχία.

Την περίοδο 1955-56 ο Κάστρας, παίκτης

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΩΝ, ΠΑΡΑΓΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΟΠΑΔΩΝ ΤΟΥ Γ. Α. Σ. ΟΛΥΜΠΟΣ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ 1946 - 60

Απονέμεται στον τερματοφύλακα του Ολυμπιακού Νάουσας ΚΑΣΤΡΑ ΓΕΩΡΓΙΟ

ΕΝΘΥΜΗΜΑ

για τη συμμετοχή του στην ομάδα μας σε «δύσκολους αγώνες»

Κατερίνη 04 Αυγούστου 2004

Από την Οργανωτική Επιτροπή

Στο γήπεδο της Κατερίνης με συμπαίκτες ποδοσφαιριστές του Ολύμπου Κατερίνης.

και προπονητής ακόμα στον Ολυμπιακό Νάουσας προωθεί από την β' ομάδα του Ολυμπιακού στην α' τους Θωμά Μπατάκη, Τούλη Μαρονέρη και Τάκη Χειλά, οι οποίοι στην πορεία και με

την εξέλιξή τους τον δικαιώνουν για την επιλογή του.

Το 1957 ένας νέος τραυματισμός γίνεται αιτία να σταματήσει ο Κάστρας το ποδόσφαιρο. Τη θέση του κάτω από τα γκόλποστ του Ολυμπιακού αναλαμβάνει τότε ο Νίκος Τσαλδάρης, που και αυτός απεδείχθη στην πορεία ένας πολύ καλός τερματοφύλακας, αν και είχε ξεκινήσει σαν έξω αριστερά.

Σε κάποια φάση της έρευνάς μου τηλεφώνησα στον για χρόνια γνωστό Βεροιώτη αθλητικογράφο Γιώργο Γαλανομάτη και του ζήτησα τη συνολική του άποψη για τον ποδοσφαιριστή Γιώργο Κάστρα. «Σπουδαίος τερματοφύλακας, πολύ δυνατό παιδί. Παρόλο που δεν ήταν ψηλός, είχε τρομερό άλμα και μεγάλη ευελιξία, σωστός αΐλουρος», ήταν η άμεση απάντησή του.

«Πολύ κύριος και σπουδαίος τερματοφύλακας. Μπορεί να ήμασταν αντίπαλοι μέσα στο γήπεδο, όμως πάντα ήταν καθαρός στο παιχνίδι του και ωραίος σαν χαρακτήρας» ήταν τα λόγια του κ. Κώστα Κυριακίδη, παλιού ποδοσφαιριστή του Ακρίτα και μετά του Πανναουσαϊκού.

Τον Κάστρα, όπως προανέφερα, δεν θυμάμαι να τον είδα αγωνιζόμενο κάτω από τα δοκάρια του Ολυμπιακού. Όμως τον θυμάμαι να συμμετέχει σε έναν αγώνα κατς στο γήπεδο! Τον ρώτησα σχετικά. «Όταν ήμουν στον ΠΑΟΚ, γυμναζόμουν συχνά στο γυμναστήριο βαρέων αθλημάτων στη ΧΑΝΘ. Εκεί γνωρίστη-

κα με τους περισσότερους παλαιστές της εποχής και έγινα φίλος με αρκετούς από αυτούς. Έτσι όταν έρχονταν παλαιστές για να δώσουν κάποιον αγώνα κατς στη Νάουσα, με χρησιμοποιούσαν σαν διαιτητή, λόγω του ότι ήξερα καλά τους κανόνες του αθλήματος.

Μια φορά ήρθε ο Καρυστινός για αγώνα, αλλά δεν εμφανίσθηκε ο αντίπαλός του. Έτσι συμφωνήσαμε να αντικαταστήσω του αντίπαλό του και να παλέψω εγώ μαζί του. Είναι η φορά που με είδες να αγωνίζομαι σαν παλαιστής!»

Από τη Νάουσα της δεκαετίας του '50, μιας Νάουσας που είχε πρόσφατα πολλαπλά και βάνουσα τραυματισθεί από τις «περιπέτειες» του Εμφυλίου, είναι να απορεί κανείς για το σθένος και τη θέληση των κατοίκων της να διατηρούν εκείνη την εποχή τέσσερις ποδοσφαιρικές ομάδες, τον Ολυμπιακό, την Αθηνά, τον Αχιλλέα, τον Ακρίτα, ομάδες που εκτός από το ποδόσφαιρο, δραστηριοποιούνταν επίσης στον κλασικό αθλητισμό, στο μπάσκετ, είχαν θεατρικά τμήματα, συμμετείχαν στην κοινωνική ζωή της πόλης με χορούς και άλλες εκδηλώσεις. Από τη Νάουσα, λοιπόν, εκείνης της εποχής που για να ταξιδέψει κανείς τα χρόνια εκείνα μέχρι τη Θεσ/νίκη χρειάζονταν 2½ ώρες με το πράσινο λεωφορείο, που για να κάνει κανείς μια επαφή εκτός Ναούσης έπρεπε να πάει στον ΟΤΕ για το απαραίτητο τηλεγράφημα, καθ' όσον δεν υπήρχαν ακόμα τα τηλέφωνα σε κάθε σπίτι όπως είναι σήμερα, ούτε τα κινητά, ούτε τα fax, ούτε οι τηλεοράσεις. Από τη Νάουσα, λοιπόν,

που τότε στους δρόμους της κυκλοφορούσαν άλογα, μουλάρια και κάρα και λίγα μόνο αυτοκίνητα, ξεπήδησε στις αρχές της δεκαετίας του '50 ένα ποδοσφαιρικό ταλέντο, ο τερματοφύλακας του Ολυμπιακού Νάουσας, ο Γεώργιος Κάστρας που είναι ο πρώτος Ναουσαίος ποδοσφαιριστής που πήρε μεταγραφή σε μεγάλη ομάδα.

Ο Κάστρας διαιτητής σε αγώνα κατς!